

135 fondat în 1881

Contemporanul

Director NICOLAE BREBAN

ideea europeană

REVISTĂ NAȚIONALĂ de cultură, politică și știință ANUL XXVII · NR. 1 (766) · IANUARIE 2016

- *Premiile Academiei Române*
- *Premiile Contemporanul ▪ 2015*
- *Ziua Națională a Culturii Române*
- *Crișu Dascălu. Pentru strategia de apărare a identității etnice*

- **Nicolae Breban. Dictaturile**
- **Radu Boroianu: „Nu suntem în stare să facem sisteme organizate care să impună generații după generații de creatori”**
 - **Gabriel Andreescu. Gânduri la decernarea premiului**
 - **Luiza Barcan. Tehnocrat – apostat**
 - **Alexandru Surdu. Cugetări la margine de drum**
- **Magda Ursache. Universitatea care ucide și se sinucide**
 - **Andrei Marga. Politicianul veritabil**
 - **Mircea Platon. Cutia neagră**
- **Călin Căliman. APTR – ediție jubiliară**
- **Theodor Codreanu. De la șocurile electrice la terapia de șoc**
 - **Poeme de Aura Christi**

„Nu suntem în stare să facem sisteme organizate care să impună generații după generații de creatori”

RADU BOROIANU

Obișnuiesc să ajung cu 10-20 de minute înainte de ora fixată la locul interviului pentru a mă obișnui cu duhul clădirii, cu amprenta sa spirituală. O fac dintr-o oarecare emotivitate, dar și pentru că face parte din micul meu ritual de interviu care mă ajută să intru în pielea întrebătorului de profesie.

Taxiul m-a lăsat în Aleea Alexandru nr. 38 în fața unui conac în stil neoromânesc, pe ale cărui fațade se află numeroase elemente sculptate. Am privit un timp exteriorul, dar împinsă de frig și de ploaia rece m-am încumetat să intru. Am împins încet ușa masivă din bronz și-am pătruns într-un spațiu de poveste, al cărui prim proprietar a fost industriașul Nicolae Malaxa. Din anul 2003, conacul găzduiește Institutul Cultural Român. Eram așteptată de noul președinte, domnul Radu Boroianu. Suplu, surâzător, manierat și elegant ca un boier de viță veche, m-a poftit în biroul decorat cu picturi din colecția personală. Discuția s-a legat foarte rapid, găsind din prima clipă consonanțe imperios necesare unui interviu. I-am făcut cadou cartea mea, *Colonia cu Demoni și mi-a spus, umplându-mă de uimire, că își dorea să o citească pentru că intersectase câteva referiri critice la adresa ei, referiri despre care eu nu știam nimic.*

M-am prezentat domnului Radu Boroianu cu întreaga mea carte de vizită specificând că sunt și regizor de film documentar de profesie, dar știa. M-a uimit din nou. Evident, discuția a curs lin, i-am povestit că tocmai mă întorsesem de la Mânăstirea Petru Vodă unde am filmat un documentar intitulat *Mărturisind* pe mărturisitorul Justin Pârvu. Am discutat mult referitor la personalitatea copleșitoare a marelui duhovnic român, întâlnit de amândoi în diferite etape ale vieții. La opinia mea că părintele era cu un picior printre oameni și cu unul printre sfinți, domnul Boroianu a menționat că părintele întotdeauna a fost așa, și în tinerețe, nu numai în ultimii ani. Domnul președinte Radu Boroianu a remarcat că în momentele când în societate apar numeroși slujitori ai celui rău, Dumnezeu îngăduie apariția mai nu-

meroasă decât de obicei a duhovnicilor și a preoților adevărați.

Radu Boroianu: Îmi face plăcere să citesc. Citesc mult, citesc noaptea, ziua, oricând am timp. Lectura este o îndeletnicire veche pe care am reușit s-o păstrez. Mulțumesc pentru cartea dumneavoastră, am citit despre ea. Fac parte dintre aceia care urmăresc și critica de întâmpinare și critica criticii. Am descoperit critici tineri care îmi plac foarte mult, ca Paul Cernat și Bogdan Crețu. Cred că așa v-am întâlnit. Caut să mă pun la punct cu noutățile, cu părerile altora, în reviste culturale precum *Contemporanul*, *Cultura*, *Observatorul cultural*, *Timpu*.

Daniela Lungu: Sunteți ultimul vlăstar al familiilor Boroianu și Burileanu. Faceți-ni-le cunoscute, vă rog.

Dacă v-ați fi uitat în cartea de telefon înainte de 1948, exista o singură familie Boroianu. Acum sunt o mulțime de Boroieni. Nu știu cine sunt toți aceștia; nu îmi sunt rude. După 1948, și-au luat acest nume. Atunci s-a desființat prin lege proprietatea asupra numelui de familie. A fost una din primele măsuri pe care le-au luat comuniștii. Un unchi de-al meu, un cuno petrolist care se numea Ionescu, i-a scris o scrisoare bunicului meu, care era considerat un soi de șef al familiei, prin care îi cerea acestuia permisiunea să-și atașeze numele Boroaia, pentru a se diferenția de masa mare a Ioneștilor. Această scrisoare se află într-un fond Boroianu de la Biblioteca Academiei. Ultimii doi din familia Boroianu care mai poartă acest nume este subsemnatul și un văr primar, Șerban Boroianu. Restul sunt fete care și-au schimbat numele după căsătorie. În materie de Burileanu, povestea este mai complicată, este printre vechile nume boierești oltenești cu foarte multe ramuri. Aproape tot malul Dunării era al Burilenilor. Aici sunt cu adevărat ultimul din ramura doljeană a Burilenilor, deoarece am fost singurul plod din familie. Mama a mai avut un frate și trei surori, dar nici unul nu a avut copii. Din celelalte ramuri mai sunt, de pildă, Marie France Ionesco, fata lui Eugene Ionesco, mama ei fiind o Burileanu dintr-o altă ramură,

Bogdan Burileanu, publicistul, un profesor de la Politehnică etc.

Cine din familia dumneavoastră v-a marcat intelectual și cine afectiv?

Din punct de vedere afectiv, mai mult Burilenii, intelectual, mai mult Boroienii. Bunicul meu patern, Dimitrie Boroianu, era o figură extraordinară, unul dintre marii intelectuali ai României din perioada cuprinsă între ultima jumătate a secolului al XIX-lea și prima jumătate a secolului XX. A ocupat câteva demnități importante.

Lui i se datorează înstăpânirea în învățământul teologic universitar a dreptului bisericesc și canonic. A urmat facultatea de filosofie la Leipzig și teologia în România. S-a dedicat aproape toată viața studiilor teologice fără să fie preot. A fost președintele Casei Bisericii, care era o formă de administrare a bunurilor bisericii, cultivând în același timp bunele relații dintre cei care dăruiau bunuri bisericii și această instituție. Casa Bisericii era un fel de organism de control asupra administrării bunurilor oferite de mireni, lucru care astăzi nu se mai întâmplă. Bunicul meu a fost senator conservator din ultima generație de junimiști, din acest motiv a și făcut studii în Germania, cunoscut fiind faptul că junimiștii erau filogermani. A întemeiat și o revistă excepțională numită *Viitorul*; eu aveam să fiu peste ani de zile

Noi îi uităm pe ceilalți. Occidentul european nu uită și contextualizează întotdeauna. Thomas Mann nu e o apariție fulgurantă în Germania. El vine de Undeva. Până și nord-esticul Dostoievski vine de Undeva. Noi, românii, credem că numai generația noastră contează și ca să ilustrez, chiar un fost președinte ICR spunea că este interesat numai de post-modernitate. Noțiunea însăși ar fi trebuit să-l oblige să creadă și în modernitate măcar. Or, dacă nu contextualizăm creativitatea românească, nu-i facem pe ceilalți să fie atenți. Occidentalii se laudă întotdeauna cu pedigri-ul bogat, nu numai în artă, ci și în științe și tehnică. Este foarte important să știi că te tragi de Undeva și să te îndrepti spre Ceva

director al *Viitorului Liberal* și al *Viitorului Românesc*. El a subvenționat toată viața această revistă până la venirea comuniștilor. Subvențiile erau oferite din salariul lui de profesor universitar, pe vremea aceea erau foarte bine plătite cadrele didactice universitare. Cu toate că a avut o familie foarte numeroasă, se chiverniseau bine. Revista era dedicată cu precădere intelectualității satelor. Credea foarte mult în nevoia de a ridica nivelul cultural al preoților, învățătorilor, al medicilor aflați în mediul rural. Credea cu tărie că trebuie dusă cultura către bazinul intelectual nativ cel mai important al poporului. A murit când eu aveam 10 ani, însă tatăl meu a fost un foarte bun păstrător al memoriei bunicului meu, încât atât în copilărie, cât și în tinerețea mea am tot avut câte ceva de învățat despre bunicul meu

de la bunicul. Tatăl meu, cu o carieră distrusă de vreme, rămăsese la rândul său un cărturar, un pasionat al cărții, al picturii.

Cum arăta adolescentul Radu Boroianu, la ce visa? Unde dorea să ajungă?

Mi-am început copilăria într-un domiciliu forțat la Câmpulung Muscel. Pare bizar, dar pentru noi, copiii, a fost o adevărată binefacere; am copilărit într-un peisaj superb și chiar dacă realizăm greutățile părinților noștri, enorme, ne-am bucurat, incoștienți, de un mediu sănătos pentru dezvoltare. Câmpulung Muscel a fost o excepție la începutul deportărilor. Mă întreb și astăzi ce ni s-ar fi întâmplat în Bărăgan! Visul meu a fost de a continua tradiția de familie, dată de câteva bune generații, și anume de a studia filosofia și dreptul. Fiind socotite facultăți ideologice, nu am fost acceptat ca student. Aveam, însă, o pasiune secundă pentru teatru și făceam de toate prin Teatrul Bulandra, alături de alți colegi de generație. Fiind înrudit oarecum cu doamna Lucia Sturdza Bulandra, dânsa m-a dat în grija lui Liviu Ciulei, o personalitate covârșitoare. Eram în stare să fac absolut orice mi-ar fi cerut Liviu Ciulei, copleșit fiind de uriașa sa personalitate artistică. Am fost coleg de halebardă sau proiector cu Ion Caramitru și Florian Pitiș, printre alții.

Erați atras de scenă?

Nu eram atras de scenă neapărat – în figurație mi se muiau picioarele de emoție –, dar îmi plăcea foarte mult teatrul în sine, precumpănitor, repetițiile. Într-o zi, tot fiindu-mi refuzate înscrierile la filosofie sau drept, și cum nu agream ideea de a urma filologia, pentru că știam că voi fi trimis profesor cine știe unde, nesimțindu-mă chemat pentru profesia de dascăl, Liviu Ciulei mi-a spus că urma să se reînființeze catedra de regie de teatru și m-a îndemnat să dau examen la regie. Atunci i-am spus: „Domnule Ciulei, dar dacă nu am talent? Mi-a dat imediat o explicație care mi-a rămas în memorie: «Știu, tu ai fi vrut să faci dreptul, închipuie-ți că e cam același lucru. Nu ai să fii poate niciodată un mare tenor al barei, dar prin cultură și inteligență vei fi un bun speculator al ideilor de care are nevoie teatrul». I-am urmat sfatul și am făcut facultatea de regie de teatru. Nu mi-a părut niciodată rău...

Aveți talent?

Nu. Dar am avut câteva reușite în teatru. Reușite intelectuale.

Studiul intens, munca asiduă, orgoliul pot suplini lipsa talentului într-o profesie care presupune creativitate și talent?

Părelnic, da. Poți avea câteva coincidențe spirituale, intelectuale care să complinescă. Însă ambiția adevărată și-o dă numai talentul autentic.

Ce este talentul, domnule Boroianu?

Talentul e Har de la Dumnezeu. Este o sensibilitate aparte. E complicat de definit. Am un prieten care a scris o teză de doctorat extraordinară despre talent. Se numește Jan De Maere, e flamand. Folosindu-se de ultimele descoperiri în neurologie și psihiatrie, a studiat funcțiunile creierului în special pentru a-și putea explica mecanismele talentului. Nici el nu a reușit să dea o

explicație acestuia. Eu cred că este, repet, un dar care stărnește puterea aceasta de creativitate continuă. Dacă nu ești mânat din spate de un talent uluitor, cred că e mai bine să te duci în zone care sprijină creativitatea celorlalți, lucru pe care încerc să-l fac eu.

Bunicul despre care mi-ați povestit, a afirmat că nația noastră nu este în stare să se valorifice, să își valorifice ce are mai de preț: istoria, cultura.

Da, el spunea un lucru, fiind foarte sintetic în ceea ce afirma, când ni se adresa duminicile la mesele de familie, în special, nouă, copiilor: să țineți minte că bunicii mei, ca și străbunicii, au întâlnit în Țara Românească numai ruini. Târziu am ajuns să afl exact ceea ce voia să ne transmită, și mi-am dat seama că e o trăsătură ciudată a sufletului, a caracterului românesc. Trăsătură pe care n-am întâlnit-o la alții. Cu toate că dominați de istețime și inventivitate, pare că nu ne-ar interesa istoria decât ca discurs demagogic sau laudativ. De aceea patriotismul dispare la români astăzi, pentru că nu a fost sădit în profunzime; vorbesc cu precădere despre ultimele generații. Cunoaștem patriotismul numai în situații limită: în năvăliri, în războaie. Patriotismul trebuie să existe tot timpul, cu forme mai acute sau mai puțin acute. Omul trebuie să-și iubească cu adevărat țara și semenii lui. Lipsa noastră de grijă pentru patrimonial național arată că ceva nu e tocmai în regulă cu felul nostru de a gândi, de a ne rostui.

Ați primit această învățătură de preț în familie. Ca președinte ICR, cum v-ați gândit să valorificați peste hotare cultura română?

În primul rând, fără partizanate, asta e sigur. Nu cred deloc în ideea că venirea unora la conducere trebuie neapărat să ducă la descăpă-

narea altora, a celorlalți, de dinainte. Această tendință a distrus multe în istoria noastră. Cred că trebuie să avem grijă de valorile noastre, indiferent de generație, și mai cred în faptul că trebuie să le contextualizăm. Am remarcat deosebirea dintre cultura noastră de tip sud-est european și cultura occidentului european. Este tocmai lipsa de contextualizare. Noi îi uităm pe ceilalți. Occidentul european nu uită și contextualizează întotdeauna. Thomas Mann nu e o apariție fulgurantă în Germania. El vine de Undeva. Până și nord-esticul Dostoievski vine de Undeva. Noi, românii, credem că numai generația noastră contează și ca să ilustrez, chiar un fost președinte ICR spunea că este interesat numai de post-modernitate. Noțiunea însăși ar fi trebuit să-l oblige să creadă și în modernitate măcar. Or, dacă nu contextualizăm creativitatea românească, nu-i facem pe ceilalți să fie atenți. Occidentali se laudă întotdeauna cu pedigri-ul bogat, nu numai în artă, ci și în științe și tehnică. Este foarte important să știi că te tragi de Undeva și să te îndrepti spre Ceva. Cea mai veche civilizație europeană de pe teritoriul României este civilizația Cucuteni și nu suntem în stare să dăm o clădire pentru ea, cu toate că 90 la sută din artefactele Cucuteniului au fost scoase la lumină prin dania și strădania unui om, Dr. Dumitrescu, nu prin dania și strădania statului. În timp ce ucrainenii care se bucură de niște spații marginale ale Civilizației Cucuteniene, socotesc asta ca pe un stindard și se laudă peste tot în lume. Nu înțeleg de ce avem această atitudine nepăsătoare. Cum nu înțeleg de ce nu scoatem la suprafață hectarele de cetăți dacice și romanice din munții Orăștiei, ca să ne bucurăm de valorile incontestabile ale înaintașilor noștri.

Mi-am propus pentru Institutul Cultural Român două lucruri fundamentale. Unul, să construiesc instituția, pentru că, din păcate, nu s-a gândit nimeni să o construiască. Ea este făcută din aluviuni. Nu s-a construit ceva temeinic. În lume, în diplomația foarte modernă, se preiau modelele ministerelor de externe care sunt niște instituții de carieră. Numai la noi, nu se aplică acest model. Eu cred în creativitatea românească, dar mi-e teamă că în plan instituțional ar trebui să învățăm de la alții. A doua temă pentru mine este faptul că n-am întâlnit deloc o gândire de perspectivă. În momentul în care te ocupi de popularizarea către restul omenirii a ceea ce are mai bun România și mă refer la creativitate și cultură, mi se pare cu totul aberant să îți pasul cu formula cu totul învechită a bugetului nostru. Chiar dacă vom rezista cu această formulă primitivă de buget, nu văd cine mă împiedică pe mine să gândesc în perspectivă. Dacă te închizi tot timpul, an de an, la o gândire de perspectivă de doar 12 luni, nu mai apuci să faci decât lucruri minore. Consider că toată omenirea trece printr-o explozie a noțiunilor, nu mai sunt atât de consistente cum erau cândva. Parcă le restrângem. Acceptiunea noțiunii de cultură este și ea restrânsă azi. De aceea, atunci când se vorbește despre educație, cultura nu mai e amintită. De parcă s-ar putea face cu adevărat educație în absența culturii. Cultura e văzută doar în aspectele ei artistice. Eu folosesc de multe ori o altă noțiune, mai simplu de înțeles și

anume: creativitatea. Plecând de la creativitatea plugarului român și până la cea a marilor savanți, cred că totul intră în noțiunea de cultură românească și totul are valoare. România a fost dintotdeauna mult mai bogată decât subsolul ei.

Vorbeți la un moment dat despre o înnoire a legislației privitoare la ICR...

Legislația actuală închide orizontul ICR și nici nu o face să fie o instituție creativă de carieră. Asta înseamnă că energiile se pierd pe drum. Cei din centrala institutului au devenit niște funcționari care nu sunt stimulați să creeze și care se rup din cauza hârțogăriei și birocrăției din realitatea românească. Ca să preiau una dintre expresiile obositoare ale zilelor noastre: trebuie schimbată paradigma. Pentru asta e nevoie de o altă lege pe care am întocmit-o împreună cu profesioniști din legislație și colegii din ICR, și o să o dau spre lectură și avizare de principiu instituțiilor statului, urmând ca după aceea, dacă principiile ei sunt acceptate, să o propunem Parlamentului.

Sunteți iubitor de artă și colecționar. Știți cu siguranță de lovitură pe care a dat-o pictorul român Adrian Ghenie anul trecut. A fost tranzacționat la casa londoneză de licitații Sotheby's pentru suma de aproape 1,77 milioane de euro.

Desigur, doar că nu este numai lovitură lui, ci și lovitură profesioniștilor care l-au ajutat să ajungă acolo. Pentru că nu e un drum foarte simplu, nu ajunge doar talentul.

Care sunt acei profesioniști?

Galeriștii și casele de licitație. Ei l-au îndrumat și tot ei l-au marketat.

A avut și noroc?

Categoric. Și a avut noroc cu atât mai mult cu cât noi în România nu suntem în stare să facem sisteme organizate care să impună generații după generații de creatori. De aceea, marii pictori români nu au fost niciodată cotați la valoarea lor. Cu Ghenie s-a spart într-un fel zăgazul acesta, numai că rămâne, încă, o experiență individuală. Mai sunt câțiva, nu la fel de bine cotați, dar ar trebui și aici să fim organizați. Am putea. Eu am încercat la un moment dat, dar m-am retras, pentru că oamenii cu bani nu urmăresc întotdeauna cu atenție proiectele de acest tip. [Radu Boroianu este fondator al casei de licitații Artmark – nota redacției] A ști să faci bani este, desigur, un talent, un altfel de talent decât talentul pentru vioară, sau cel pentru teatru. Ai alte ritmuri, alte bucurii.

Impresioniștii, expresioniștii, cubiștii, suprarealiștii? Care vă sunt cel mai aproape de suflet?

Am studiat mult, mi-a plăcut să știu, să aflu, să fiu la curent; am făcut cursuri de expertiză pentru vechii maeștri, chiar și cursuri de expertiză tehnică non invazivă. Și m-a ajutat faptul că m-am născut într-o casă cu lucruri frumoase; tatăl meu avea o mică colecție de artă, ca și bunicul meu, toate acestea au ajutat la formarea mea. În aceste condiții am o privire asupra artei în afara curentelor, știu să mă uit și dincolo de ele. Am avut o perioadă când n-aș fi putut trece de școala flamandă; eram atras de contrastul extraordinar dintre lumină și întuneric, umbra, penumbra pentru care flamanzi au fost extraordinar de iubiți și apreciați. Îmi plăceau mai mult decât măiestria desenului italianesc, mai mult decât exuberanța paletelor lor de culori. Dar am trecut de faza aceea. Îmi plac multe stiluri. Chiar și conceptualiștii și arta digitală, când e, arareori artă, de ce nu? Avem artiști extraordinari.

În literatura română se anunță vreun Adrian Ghenie?

Literatura, din păcate, nu se vinde nicăieri în lume, așa cum se vinde obiectul de artă. Oricâtă neplăcere aș stârni multora, trebuie să spun

că s-a făcut mult pentru ca să fie bine marketat Cărtărescu. Nu aș spune că întâlnesc în Cărtărescu idealul meu de proză. Eu unul, aș iubi mai mult poezia lui optzeciștă decât proza. Dar trebuie să constat un adevăr, marketat sau nu, Cărtărescu a luat multe premii importante. Asta arată fără tăgadă că e apreciat; din acest motiv ICR nu încetează să-l promoveze. Mă opun însă insistenței de a fi cu toții cărtărești. În lecturile mele ultime, îl caut mai curând pe acel Nicolae Breban, care mi-a plăcut în anii '60, '70. Îi înțeleg nevoia de a se schimba la față. Când voi reuși să mă despart de personajul din mine ce caută trecutul, probabil că voi descoperi un Breban nou. Îl citesc pe Buzura; nu mă dau în vânt după D.R. Popescu. Am mulți oameni dragi mie care scriu foarte diferit, să spun câteva nume la întâmplare: Mihai Giugariu, Florin Toma, Dan Lungu și alții. Pentru mine, post Nichita Stănescu, nu mă pot separa de Cezar Ivănescu. Le-am fost aproape optzeciștior și i-am mulțumit lui Manolescu pentru aceasta. Citesc cu nesăț Gabriela Melinescu, Ileana Mălăncioiu și, cu circumspecție, mai mulți tineri. La criticii din generația mea i-aș adăuga pe Eugen Simion cu *Cioran, o mitologie a nedesăvârșirilor*, care ar putea fi urmată de un eseu de dimensiuni despre pe nedrept hulitul Vintilă Horia. Mai citesc Eugen Negrici și l-aș adăuga pe gânditorul profund, Basarab Nicolescu. Desigur, uit și nedreptățesc pe mulți! Printre care, gazda acestui interviu!

Nu aș putea spune că la ora actuală, România știe să vândă un scriitor român precum l-au vândut galeriștii pe Adrian Ghenie. Vom apărea în curând pe piață cu o platformă on line pentru a încerca să suplînim cu mijloace moderne proasta difuzare a produsului cultural românesc. Sper ca demersurile făcute să ne asigure și un loc în toate librăriile FNAC. Sper să găsim parteneri privați ce doresc să ne sprijine în a fi invitați speciali ai Târgului de Carte de la Frankfurt, cel mai important târg comercial al lumii. Și nu doar cu beletristică, ci și cu lucrări științifice de referință.

Există vreo piesă în colecția dumneavoastră de artă de care nu v-ați putea despărți indiferent câți bani vi s-ar oferi?

Există o icoană moștenită de la părinții mei, de secol al XVII-lea, o pictură pe lemn pe care am avut buna inspirație s-o dau unui foarte bun restaurator care a ferit-o de grijile timpului. Este *Fecioara cu Pruncul*, are o puritate și o forță extraordinară. Ca stil, se mai simte influența bizantină, dar este atenuată de începutul influenței occidentale. Este un obiect cu o încărcătură emoțională pentru mine. Mai am câteva tablouri în casă, sunt moștenite, dar am și câteva picturi contemporane adunate de mine și soția mea. Dar, dacă ar fi să nu mă despart orice s-ar întâmpla de o piesă anume, aceea ar fi icoana despre care v-am vorbit.

Ce relație aveți cu Dumnezeu?

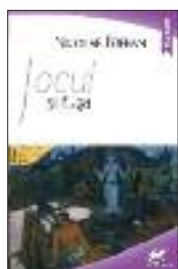
Cred cu tărie și nimic din ceea ce am citit nu m-a putut întoarce din credința mea în Dumnezeu. Nu sunt un foarte cuminț practicant după toate rigorile, nici nu le înțeleg foarte bine pe unele dintre ele, dar dacă îmi reproșez ceva față de credința mea în Dumnezeu, este faptul că nu am știut găsi calea către un duhovnic adevărat. Cei ai căror pași s-au intersectat cu ai mei, erau situați prea departe de mine (în spațiu) și nu aveam cum să ajung la ei atunci când simțeam mai acut nevoia. Diminețile mi le încep cu Tatăl Nostru și seara se încheie cu Rugăciunea Inimii.

Vă mulțumesc foarte mult, vă urez mult succes, sănătate, putere, să aveți forță și răbdare în ceea ce v-ați propus pe plan personal, dar și în această nouă provocare care se numește Institutul Cultural Român.

Vă mulțumesc și eu pentru înțelegere și îndemn. □

Noutăți editoriale ■ Editura Contemporanul

■ Nicolae Breban
Jocul și fuga

■ Nicolae Breban
Singura cale

■ Platon Pardău
Ore de dimineață

■ Bogdan Crețu
Iluziile literaturii și deziluziile criticii

